

یک ساعت بی تعارف با وزیر ورزش

باید در شیوه حکمرانی تجدید نظر کنیم

عکس‌ها: رضا معطریان / ایران

مهری رنجبر
دبیر گروه ورزش

وزارت ورزش در قریب به اتفاق دولت‌ها غریب است. فرزند ناخواسته است. حساسیت وزارتخانه‌های سیاسی و اقتصادی برای رؤسای جمهوری و مجلس و نهادهای بالادستی چنان زیاد است که جایی مثل وزارت ورزش معمولاً به حاشیه می‌رود و همان جا هم می‌ماند. مهم نیست دولت اصولگرا باشد یا اصلاح طلب. با رأی بالا سر کار آمده باشد یا رأی حداقلی. وزارت ورزش و به تبع آن خود ورزش برخلاف توجه و اهمیتی که در سطح جامعه دارند، برای مسئولان کشور بیشتر در دسرو قوز بالا قوزند تا چیز دیگر. اما امسال و پس از اینکه مسعود پزشکیان در انتخاباتی پرهیاهو به ساختمان پاستور راه پیدا کرد، بسیاری پیش بینی می‌کردند که او نظر خاصی به این وزارتخانه مهجور خواهد داشت. پیش از این پزشکیان را در لباس ورزشی و پا به توپ دیده بودیم و بسیاری خبر داشتند که خودش و پسرش پیگیر مسائل فوتبالند. اما با گذشت زمان به نظر رسید که تصمیم گیری برای این وزارتخانه هم جز از لایبرنت‌های سیاسی ممکن نخواهد بود. احمد دنیامالی که سرانجام در لیست معرفی به مجلس قرار گرفت، سوابقش به حضور در شهرداری و شورای شهر تهران و بعدتر به دو دوره وکالت مجلس می‌رسید و با ریاست فدراسیون قایقرانی، یکی از مدیران موفق حوزه ورزشی محسوب می‌شد. از چهره‌هایی که حتی در دولت رقبای پزشکیان هم شانس بالایی برای وزارت داشت. او

با تجربه بالای عمرانی و آشنایی طولانی با مدیریت ورزشی، فردی بود که با کمترین نقد و حاشیه و به دور از فشارهای سیاسی می‌توانست به ورزش کمک کند تا اهداف رئیس جمهوری را پیش ببرد. اینجا دیگر مثل فیلترینگ اینترنت یا رابطه با دیگر کشورها، موانع آنقدر بلند نبود که برای هر قدم به جلو برداشتن، روزها و کالری‌های زیادی نیاز باشد. حالا چند ماه پس از به دست گرفتن وزارت ورزش، کارنامه دنیامالی کمی قابل دیدن است. اینکه چه در سر دارد و ورزش را به کدام سو می‌برد. با همه مشکلات بنیادینی که ترمز همه را در تمامی حوزه‌ها می‌کشد. مشکلات بودجه و ساختار و نیروهای انسانی نشت کرده در سیستم اداری و مدیریتی که خودشان به جای اینکه قاتق نان باشند چوب لای چرخ‌اند. با وزیر ورزش از همین معضلات صحبت کردیم. از ایده‌های کلان پزشکیان. از اینکه دنیامالی چقدر توانسته پروژه‌اش را پیش ببرد و چه رویه‌هایی دارد. از توجه‌اش به ورزش زنان و آرمانگرایی‌اش برای مسابقات قهرمانی پرسیدیم و از گرفتاری‌هایش با پرسپولیس و استقلال. اما شاید بهتر باشد برای قضاوت، به وزیر چند ماهه ورزش فرصت بیشتری بدهیم. شاید بهتر باشد ورزش را هم در ظرف فراگیری ببینیم که همه مسائل اجتماعی را در خود جای داده. ورزش ما هم قطعه‌ای است از پازلی بزرگ و نمی‌شود انتظار داشت با سرعتی متفاوت از دیگر حوزه‌ها توسعه پیدا کند. چند مدال کمتر یا بیشتر، یادمان باشد که در بلندمدت، همه وزرا و مدیران ورزشی را با همین نتایج ارزیابی خواهند کرد و دنیا مالی فقط طلا می‌خواهد نه برنز و نه حتی نقره. فقط طلا. این خودش امتیازی است.

برای مشاهده فیلم
یار کد را اسکن کنید

ایران

۴۰۵

تجدید نظر کنیم

شما جزو کسانی بودید که در انتخابات تمایل داشتید کاندیدای دیگری رئیس جمهوری شوید و حتی حمایت هم کرده بودید. بعد از انتخاب پزشکیان و شاید طبق سیاست وفای او و دولت ملی‌تر برای وزارت ورزش انتخاب شدید. برنامه کلی که به او دادید چه بود که به توافق رسیدید؟ انتخابات ریاست جمهوری دومرحله‌ای بود و

پزشکیان دوجور رأی گرفت و مرحله دوم بیشتر رأی آورد. بخشی به خاطر مشارکت بود و بخشی هم چون دو کاندیدا بودند. ما به خاطر همکاری در دوره یازدهم مجلس ارتباط نزدیکی داشتیم. وقتی پیشنهاد وزارت ورزش به من شد، جزو معدود وزرایی بودم که چند نفر دیگر را پیشنهاد دادم. نه اینکه توانایی نداشتم اما معتقدم طبق

حدیث امام صادق (ع) که فرمودند: «کسی برای مسئولیت قدم بردارد ملعون است.» من برای وزارت ورزش یک قدم هم برداشتم. وقتی ایشان پیشنهاد دادند اول خواستم که اگر می‌خواهد کسی از دولت را حفظ کند، کیومرث هاشمی وزیری که ۱۰ ماه آمده را در وزارت حفظ کند، بعد هم برای تغییرات ۷-۶ نفر را معرفی کردم.